

ONVERWACHT

Achter de kerstverlichting zoeken de regendruppels tegen hun zin de weg naar beneden. Het is de tweede kerst zonder Francine, de vrouw waarmee Roland net geen vijftig jaar getrouwd was, toen ze na een korte maar krachtige ziekte stierf. Zijn blik glijdt van het venster naar de tafel, die hij vanmiddag al voor twee heeft gedekt. Al die jaren had hij gelachen met de aparte logica van Francine: “Met de feestdagen moet ge altijd iets extra voorzien. Ge weet nooit dat er een onverwachte eenzame mee aanschuift.” En ook al was hij geen kerstfan, gewone dagelijkse kost in zijn eentje was, ter nagedachtenis van Francine, vandaag geen optie. Vorig jaar waren de kinderen er. Kevin met zijn gezin, en Catherine. Ze hadden spelletjes gespeeld, en de kleinkinderen hadden gedanst op liedjes van LikeMe. Er waren cadeautjes voor iedereen, van tekeningen tot flesjes Gordon X-Mas, Rolands favoriete kerstbier. “Het Schotse bier van hier”, zoals hij het noemde. Het was een heerlijke avond, sfeervol en ongedwongen, en iedereen was blijven slapen. Dit jaar was dat door corona niet mogelijk. Bovendien was Catherine iets na de feestdagen naar Canada verhuisd.

Het is bijna 19 uur. Intussen giert de wind om het huis en de regen klettert in vlagen tegen de ruit. Als Roland de televisie uitzet, wringt een ongemakkelijke stilte zich tussen hem en het meubilair in. Hij duwt zich op uit zijn relaxzetel en stopt onderweg naar de keuken even voor de foto van Francine. “Ze hebben ons goed liggen dit jaar he, Franke. Wat denkt ge, zal ik ons een aperitiefke uitschenken?”

Hij haalt twee flesjes Gordon X-Mas uit de koelkast en ziet de voorverpakte hertenragout liggen. Een beetje weemoedig kijkt hij naar de grootte van de portie. Het grootwarenhuis had niet veel moeite gedaan om de hoeveelheden aan te passen. Hij had de keuze gehad tussen piepkleine individuele schotels, of een gezinspakket.

Op het moment dat hij zijn biertje inschenkt, rinkelt de deurbel. Hij maakt het schuimkraagje af en sloft naar de voordeur.

“Dag Vake.”

“Catherine! Cathinneke! Ben jij dat echt?!”

“Ik dacht zo, kerstavond alleen vieren is zo zonde. Dus, hier ben ik.” Ze houdt haar handen

omhoog en maakt een pirouette.

Roland kan zijn ogen niet van zijn dochter afhouden.

“Geweldig! Je bent een engel! Je moeder had dus gelijk al die jaren: er kan altijd iemand voor je deur staan om mee te vieren.”

“Zo is dat,” lacht Catherine, “een onverwachte eenzame”, en ze proest het uit als ze de gedekte feesttafel ziet.

“Voor jou ook een X-Mas?”

“Zeer graag!” Catherine slaat haar ogen op en glimlacht. “Ooh dat bier van hier. Wat heb ik dat gemist.”

“Niet helemaal van hier he, Cathinneke.”

“Juist, Vake, sorry: het Schotse bier van hier. In Canada kennen ze het alleszins niet.”

Roland schudt zijn hoofd en schenkt lachend het tweede flesje uit.

“Oh meisje!” Roland kijkt plots zeer ernstig. “Wat is dat in je gezicht?”

Er zitten drie lange verticale krassen op Catherine's linkerwang. Het bloed is gestold, maar de wonden zijn gezwollen.

“Oh dat?” zegt Catherine vrolijk, “Ik ben gevallen tijdens het mountainbiken. Niks ernstigs.

Maar nu je het zegt, het prikt een beetje. Licht dat cold pack nog altijd in de vriezer?”

Roland knikt en terwijl Catherine het cold pack neemt, bestudeert hij haar gezicht. Wat is ze bleek. Vast van de lange, vermoeiende reis. En toch schijnt ze te bruisen van energie.

Elk met een biertje in de hand zitten ze in de zetel. Roland kiest een post met stemmige kerstmuziek en ze keuvelen over vroeger en nu. Over moeke, en over de familie. Over de burens en over Catherine's leven in Canada. Ze genieten samen van de feestelijke gerechten die Roland in huis heeft gehaald, en met een laatste X-Mas vinden ze een oplossing voor de klimaatproblemen en voor de regering. Tot het twaalf uur wordt en ze elkaar stevig omhelzen.

“Ik ben zo blij dat je hier bent, Cathinneke. Wat een geweldig kerstcadeau is dat!”

Catherine straalt. “Misschien is het toch stilaan tijd om ons bedje op te zoeken. Het is een lange dag geweest.”

“Dat is waar, en het is al laat.” Roland kijkt wat sip.

“Wat scheelt er, Vake?”

“Ik vrees dat het ontbijt morgenvroeg wat minder feestelijk wordt.”

Catherine schatert.

“Maar nee, joh! Een Vlaamse boterham met paté. En een stevige kop échte koffie! Meer moet dat echt niet zijn hoor. Ik kijk er zelfs al naar uit.”

“Haha, vooruit dan. Er staan ons zoete dromen te wachten vannacht.”

De volgende ochtend ontwaakt Roland een uurtje later dan anders. De warmte van de gezellige avond stroomt nog door zijn lichaam en ook in huis hangt er een serene ochtendrust. De wind is gaan liggen, maar het regent nog. Roland kleedt zich aan en gaat naar de keuken om het ontbijt klaar te zetten. Dan wordt er aan de deur gebeld.

“Dag Roland! Zalig kerstfeest. Ik heb een bestelling voor jou.”

“Voor mij? Maar ik heb niets besteld.”

“Nee, dat weet ik, iemand heeft aan jou gedacht...”, lacht de bakker geheimzinnig.
“Oh, maar in dat geval ...” Roland neemt de zak aan en wenst op zijn beurt een vrolijk kerstfeest.

Er hangt een kaartje aan de zak: “Vrolijk kerstfeest, Vake! Sorry dat ik er dit jaar niet bij kan zijn. Lieve groetjes, Catherine.”

‘*Wat is dat nu?*’ Roland zet de zak op tafel en kijkt op de klok. Het is acht uur. Misschien nog wat vroeg om die jeugd te wekken. Ook al is die jeugd veertig. Zelf neemt hij alvast een kop koffie.

Als Catherine een uurtje later nog niet op is, gaat Roland naar haar kamer. Voorzichtig klopt hij op de deur, en als er geen antwoord komt, maakt hij ze stilletjes open.

De gordijnen zijn open en het bed is opgemaakt. Catherine is er niet.

Roland draait zich om, maar ook in de badkamer is ze niet, en ook niet in het toilet. Roland gaat elke plaats in huis af, maar hij vindt zijn dochter niet. Voor de foto van Francine blijft hij staan.

“Wat is dat nu weer, Franke? Weet jij waar ze zit, onze gekke Catherine?”

Francine kijkt hem recht in de ogen tot diep in zijn ziel. Hij krijgt er kippenvel van. Haar anders zo warme blik heeft iets eisend. Er straalt een onrustige, dwingende eenzaamheid af. ‘*Wat kerstversiering*’, denkt Roland, ‘*of een kaarsje, zodat ze wat gezelschap naast zich heeft.*’ Op dat moment wordt er opnieuw aangebeld. De wagen van Kevin staat voor de deur.

Roland wil hem direct vertellen over zijn heerlijke avond, maar dan bekijkt hij Kevin, ongeschoren en ongekamd. Zijn hemd half in en half over de rand van zijn jeans en versleten baskets aan zijn voeten. Het lijkt alsof hij zelfs helemaal niet heeft geslapen.

“Dag jongen, hoe zie jij eruit? Ben je alleen?”

Kevin knikt en stapt binnen.

“Och Va, ik vrees dat ik slecht nieuws heb.”

“Echt? En dat op kerstdag! Wil je een kop koffie? Ik heb er juist gemaakt.”

Kevin wil de suggestie afwijzen, maar dan ziet hij de tafel die voor twee gedekt is.

“Ja graag, dank je”, en hij zet zich op de plaats die voor Catherine was bestemd.

Roland glimlacht, blij dat hij er voor zijn zoon kan zijn, als die het moeilijk heeft. Hij gaat naar de keuken. ‘*Ach jongen toch*’, denkt hij, ‘*terwijl ik me hier kostelijk heb zitten vermaken met Catherine, is jouw kerst in duigen gevallen.*’ en met een dienblad met nog een extra bord en de thermos koffie komt hij terug in de eetplaats.

“Je raadt nooit wie hier gisteren geweest is ...”

“Va, sorry, ik moet jou eerst even ... Och Va, ik heb zo’n slecht nieuws...”

Roland schenkt koffie in. ‘*Zou hij ruzie hebben met Bianca? Ze heeft inderdaad een speciaal karakter.*’ Hij houdt zijn blik op zijn zoon. ‘*Of .. oh nee toch! Iets met de kinderen?!*’

Als hij terug neerzit komt het eruit.

“Va, ons’ Catherine is dood.”

“Wat?!” Roland kijkt hem met grote ogen aan en denkt aan de avond voordien. “Maar dat kan niet ...”

Kevin slaat zijn ogen op. Ze zijn rooddoorlopen.

“Dat hoopte ik ook, maar helaas.” Hij barst in snikken uit. “Ze is gisteren verongelukt in Canada.”

Roland blijft hem met open mond aanstaren.

“Gisteravond hebben ze me gebeld uit Canada. Catherine was gaan mountainbiken en is aangevallen door een grizzlybeer. Ze maakte geen schijn van kans.”

Roland herinnert zich de strepen op haar wang. *‘Niks ernstigs, maar het prikt een beetje.’* Ze zag zo bleek, bijna doorschijnend. En ze was zo uitermate vrolijk. Heeft hij dat dan allemaal gedroomd? Hij kijkt naar de foto van Francine. Haar oprechte blik voelt nu weer warm en geruststellend, de lege plaats naast haar foto uitnodigend. Zijn lip trilt en een dikke traan rolt over zijn wang.

“Van Catherine?” vraagt Kevin, als hij de zak met broodjes ziet. Roland knikt. Hij opent de zak en tussen de koffiekoeken en pistolets vindt hij een kerstkaartje:

*“Omdat ge nooit weet dat er een onverwachte eenzame mee aanschuift 😊
Vrolijk kerstfeest, Vake!
Catherine”*

Kristel G. Clément

Photo by [Denise Johnson](#) on [Unsplash](#)

Het besluit

1.

Voorzichtig vist Emily haar identiteitskaart en rijbewijs uit haar portefeuille, ze zet haar smartphone uit en sluipt naar buiten. Haar adem stukt als ze de portier van Roels wagen hoort dichtslaan aan de andere kant van het huis, en ze verstoppt zich achter de muur. Pas als het al even helemaal stil is, verlaat ze haar schuilplaats.

Op haar tenen loopt ze langs oprit en om de hoek, achter de haag, versnelt ze haar pas. Ze zou willen lopen, maar dat kan niet, dat zou raar lijken. Ze zet de kap van haar jas op en stapt door, zo snel ze kan. Bij de eerste bushalte wil ze kijken welke bus ze kan nemen, maar het is stikdonker zonder straatverlichting. Toch komt die energiebesparing haar nu goed uit: niemand ziet haar en niemand herkent haar. Ze steekt de straat over en stapt verder in de richting van het station.

“Welkom op de trein naar Kortrijk. Deze trein stopt in...” Emily luistert maar half. Kortrijk. Dat is ver genoeg. Ook al is ze er nooit geweest, het is een stad, en in de stad kan je vast wel ergens terecht. *Dat had je gedacht. Wees toch niet zo naïef.*

Het is rustig op de trein. Bij elk halte stappen meer en meer mensen uit, tot ze nog alleen zit in de wagon. Opgelucht haalt Emily adem en ze voelt de harde rand haar telefoon tegen haar ribben. Nee, ze mag hem niet aanzetten, ze mag niet getraceerd kunnen worden.

Plots opent de deur van de wagon en Emily draait zich met een ruk in de richting van het geluid. De controleur natuurlijk, denkt ze om zichzelf te sussen. Maar dan verschijnt boven de zetel achter haar het hoofd van een man met een pet. Hij glimlacht breed als hij Emily in het oog krijg.

“Ha meisje! Zo helemaal alleen op stap?”

Ongevraagd komt hij veel te dicht bij haar zitten en Emily voelt hoe haar hele lichaam in elkaar lijkt te krimpen. Geen aandacht geven, geen aandacht geven, maalt het door haar hoofd en ze doet alsof ze afwezig door het raam staart. Maar de avond maakt een spiegel van het venster, waarin ze niets anders ziet dan de ogen van de vreemde man. Nog maar net weggelopen van Roel en er dient zich al een andere creep aan. *Dacht je nu echt dat je van mij wegkomt?*

“Volgende halte: Anzegem”

Anzegem? Nooit van gehoord. Laat die creep alsjeblief hier weer uitstappen.

Maar de man maakt geen aanstalten. Integendeel. Het lijkt alsof hij ineens nog dichter bij haar zit.

“Ontspan je toch eens wat, lieverd, waar ben je trouwens naar op weg?” Zijn adem ruikt naar sigaretten en iets zoets, cola ofzo. Geen alcohol. Gelukkig. Of maakt dat het net erger? *Waarschijnlijk wel.*

De trein vermindert vaart en Emily spitst haar oren. Stapt er nog iemand af? Als ze helemaal stilstaan, hoort ze wat gerommel in het gangetje en de buitendeur gaat open. *Doe geen moeite Emily, jij kan dit niet.*

Plots schiet Emily rechtop, ze rent naar de uitgang en terwijl het fluitsignaal al klinkt, springt ze nog net op het perron.

Twee tellen later vertrekt de trein alweer en gelukkig, de creep is niet mee afgestapt.

2.

Hier staat ze nu. In Anzegem. West-Vlaanderen, toch? *Nee dat ligt in Luxemburg. Alsjeblief, Emily!* Het is iets na acht uur. Langs de gevels van de huizen ruikt ze een warme frituurgeur en spontaan denkt ze aan verse kroketten. Vrolijke lichtjes knipperen om ter hardst. Op een groepje van drie dertigers dat buiten staat te roken na, is er geen kat op straat. Hier zal toch wel ergens een B&B zijn waar ze vannacht kan logeren. Dan ziet ze morgen wel verder. *Vannacht? Zonder te reserveren? Toe nou.* Het duurt niet lang of ze wandelt tussen de velden en het is zo donker dat ze amper een hand voor haar ogen ziet. De baan is niet langer verhard en plots stapt ze met een luide plens in een plas. Ze voelt hoe het ijskoude water haar schoen binnendringt, hoe haar sok het vocht opneemt en de onderkant van haar broek waarschijnlijk ook. *Hahahaha domme Emily.* Emily zucht, maar liever dit dan thuis zitten bij Roel. De angst slaat haar weer om het hart. Was het nu niet onbezonnen om net vandaag te vertrekken? Dit had ze toch veel eerder moeten doen. Toch niet op kerstavond. Nu zal hij pas boos zijn. *Van alle domme dingen die je al hebt gedaan, is dit wel jouw meesterwerk, ja.* Ze kijkt naar de lucht en ziet een ster. Eén maar. Zelfs de maan is niet te zien. Hoe deden de drie Koningen dat ook alweer? In de verte ziet ze een zwak licht dat regelmatig aan een uitgaat. Vast kerstversiering. Rustig blijven doorwandelen, denkt ze, hier zou toch niemand haar zoeken. Emily rilt. Door het stappen had ze het warm gekregen, maar die doorweekte sok koelt haar weer helemaal af. Haar wangen voelen koud aan en ze snakt naar een warme plek voor het haardvuur. Wat een idee ook om naar hier te komen. Ze had toch wel iemand kunnen opzoeken. Ja, zelfs op kerstavond. Niemand van de burens liefst, want dan moest ze eerst nog een en ander uitleggen. En haar vriendinnen wonen te ver. Haar ouders zijn in het buitenland tot na nieuwjaar en familie? Waar wonen die eigenlijk? *Weer zo typisch dat je dat niet weet. Leg je er maar bij neer, je zal hoe dan ook terug moeten komen.*

Het licht in de verte kwam inderdaad van een enorme kerstboom naast een huisje dat schreeuwt om restauratie. Binnen is het donker en verder in de straat is er al even weinig beweging. Is dit wel de juiste richting naar de bewoonde wereld? Wie zal het zeggen? En neen, ze zet haar telefoon niet opnieuw aan.

Dan rommelt het in haar maag en haar mond voelt kurkdroog. Het wordt tijd dat ze ergens binnen kan. Maar hoe ver ze ook de zwarte nacht inkijkt, nergens ziet ze meer licht, laat staan iets dat op een reclamepaneel lijkt. *Was je maar bij mij moeten blijven. Zie jezelf hier nu staan.* Emily barst in snikken uit. Haar kin klappert van de kou en de tranen stromen over haar wangen. Is dit het alternatief? Verdwalen in het donker in plaats van kerstavond door te brengen met een partner die haar de hele avond zal kleineren? Dat de decoratie niet bij het tafelkleed past, of, als die dat wel doet, dat het dan rommel is, en waarschijnlijk niet haar eigen idee. *Waar heb je dat nu weer gezien?* Dat het eten niets met kerst te maken heeft, of net te cliché is. En dan begint hij waarschijnlijk over wereldcomplotten. En over bankzaken. *Maar daar heb jij geen benul van he, kleine domme schat van me.* Ze haat het als hij haar zo noemt. Soms doet hij dat zelfs in het bijzijn van vrienden. Dan laat hij

het klinken als een koosnaampje, en zij hebben er geen idee van hoezeer hij het meent. Nee, ze moest bij hem weg, ook al is het kerst. Het was de juiste beslissing.

3.

Zonder het te beseffen heeft de adrenaline haar tranen gestopt en nu staat Emily op een baan met voetpad. Oef. Nog even volhouden en dan kan ze wel ergens terecht.

Aan de overkant van de straat stopt een auto. Och neen, please, niet opnieuw.

"Emily?!"

Nee, dit kan niet. Dat is toeval. Die persoon neemt haar vast voor een andere Emily.

"Emily!"

De stem klinkt verdacht vertrouwd en ze kan niet anders dan opkijken.

"Ik ben het, Vincent."

"Vincent? Van nonkel Robert?"

"Ja! Wat doe jij hier?"

Tja, wat deed ze daar. Leg dat maar eens uit aan een neef die je al honderd jaar niet meer hebt gezien.

"Kom, stap in. Ik breng je wel."

De plek naast Vincent is leeg, en op de achterbank zit een koppeltje. Zonder te vragen waar ze precies heen moet, rijdt Vincent alvast verder.

"En jullie? Wonen jullie hier?"

"Neen, helemaal niet. Oh man, dit gaat dom klinken." Het koppeltje op de achterbank giert het uit.

"Ik ben benieuwd."

"Oké," gaat Vincent verder en hij doet zijn best om ernstig te blijven en op de baan te letten tegelijk,

"Wij waren op weg naar de kust."

Het meisje op de achterbank lacht zo hard dat Emily zich afvraagt hoe nuchter ze nog is.

"Maar we zijn gigantisch verkeerd gereden", helpt de jongen.

"Het was voor het goede doel he man", sputtert Vincent tegen.

"Ja, ja, steek het maar op die enge lifter", lacht het meisje.

"Oh, een lifter? Dan ben ik niet de eerste die jullie meenemen op jullie tocht?"

"Je wil het niet weten!"

De jongen op de achterbank begint uit te leggen.

"Aan een tankstation langs de E40 vroeg een gast of hij kon meerijden. Hij moest naar de kust. Voor ons was dat oké, wij moesten daar toch ook zijn, maar hij wou absoluut binnendoor. Hij kende de weg."

"Ik volgde zijn aanwijzingen maar," gaat Vincent verder, "al had ik geen flauw idee waar we zaten. En ineens vroeg hij om te stoppen want hij zat met hoog water."

Een nieuw lachsalvo vanop de achterbank.

"We lieten hem dus uitstappen, maar ineens zagen we hem op de trein springen."

In een flits ziet Emily zichzelf terug op de trein zitten.

"En daar stonden we dan. In the middle of nowhere. Er was zelfs geen gps-signaal."

"Ik was eerlijk gezegd blij dat hij weg was. Ik betrouwde die vent met zijn vieze pet op zijn hoofd voor geen haar," zegt het meisje met een gezicht vol afkeer.

"Dana is bang van de man met de pet," lacht haar vriend.

Een rare kerel met een pet. Emily voelt het bloed uit haar gezicht wegtrekken als ze denkt aan de reflectie van de creep in het venster van de trein.

De sfeer in de auto gaat vrolijk verder.

"Ja, Dana, nu weten we nog altijd niet wat jij met die man hebt uitgespookt."

“Die gast zat naast Dana achteraan,” legt Vincent uit, “en ze was muisstil. Tot hij uitstapte. Sindsdien heeft ze de slappe lach in de derde graad.”

Tsss tsss tsss, soort zoekt... “Dat heet ontlading”, zegt Emily, luider dan ze wil om dat ellendige stemmetje in haar achterhoofd te laten zwijgen.

“Dat is het!” roept Dana gretig, “Nee echt, het was een akelig type.”

“En nu, een half uurtje later, komen we jou tegen. En je hebt ons nog niet verteld wat jou hier brengt.”

4.

“Eh, ik was te vroeg van de bus gestapt, en nu weet ik de weg eerlijk gezegd ook niet meer.” Emily stamelt en stottert en bidt dat het allemaal een beetje geloofwaardig overkomt.

“Join the club!”, lacht de vriend van Dana.

“Heb je een adres?”

“Neen.”

“Geeft niks, kom maar gewoon met ons mee. Niemand moet kerstavond alleen doorbrengen, toch?”

Emily antwoordt niet. Het stemmetje in haar achterhoofd zwijgt en ze glimlacht.

Ze komen aan bij een appartementsgebouw en worden hartelijk ontvangen door de vriendin van Vincent. Er zijn zelfs nog meer gasten. De ambiance zit er al goed in en Emily wordt meteen mee in de groep opgenomen, alsof ze er al jaren deel van uitmaakt. Er is zelfs niemand die vervelende vragen stelt. “Blijf maar slapen als je dat wil, we hebben plek genoeg,” stelt de vriendin van Vincent voor.

Op kerstdag helpt ze opruimen en als ze in de namiddag met een biertje naar de zee zitten te kijken, vraagt Vincent wat haar plannen nu zijn.

Emily draait langzaam cirkeltjes met haar glas. Ineens zet ze het stevig neer en kijkt recht voor zich uit.

“Ik ga doen wat ik al veel eerder had moeten doen.”

Vincent knikt. “Dat is een zeer wijs besluit.”

De volgende morgen zit Emily al vroeg terug op de trein. Net voor haar vertrek heeft ze even haar smartphone aangezet. De honderden telefoons en berichten van Roel heeft ze genegeerd, maar ze heeft wel de mobiele nummers van haar ouders op een apart papiertje geschreven. Die zitten in een vakantiehuisje over de Duitse grens en Vincent heeft haar geholpen het traject per trein uit te stippelen tot aan het dichtstbijzijnde station.

“Emily?” Mama’s stem klinkt hees door de telefoon. “Waar ben je? Roel heeft ons hier twee dagen aan een stuk door gebeld. We waren doodongerust!”

“Ik ben in het station vlak bij jullie, kan je me komen halen?”

Het blijft even stil aan de andere kant, maar een uurtje later zit Emily bij haar ouders aan tafel.

“En bij wie ben je dan precies geweest?” Mama kijkt bezorgd en verbaasd tegelijk.

“Bij Vincent! De zoon toch van nonkel..., wel ja, nonkel Hé, ik kan niet op zijn naam komen.”

“Maar Emily, jij hebt helemaal geen neef die Vincent heet.”

“Het is toch geen neef van die pipo?” Papa zwaait met zijn hoofd in de richting van waar hij denkt dat onze streek ligt.

“Nee, die had geen contact meer met zijn familie.”

“Hoe zou dat nu toch komen?” Mama staart strak voor zich uit door het venster en legt haar hand op die van haar dochter.

De volgende dagen blijft Emily in het huisje bij haar ouders. Van daaruit regelt ze een nieuw telefoonnummer en onderkomen, ver weg bij Roel vandaan. Als ze er klaar voor is, neemt ze er haar intrek en ze feliciteert zichzelf met de opsmuk van haar nieuwe interieur. Het is er heerlijk thuis komen nu, zonder stress en Emily geniet avond na avond van de herwonnen vrijheid en rust.

Als ze op zo'n avond op de bank zit met een kopje warme choco, wordt er plots aangebeld. Voor de deur staat een stijlvolle dame van middelbare leeftijd.

"Hallo," zegt ze met een grote glimlach. Met haar hand in een lange handschoen reikt ze Emily een enveloppe aan. "Dit moest ik jou geven."

"Mij?"

"Ja. Prettige avond."

Emily neemt de enveloppe aan en voor ze de woorden vindt om te reageren, is de onbekende vrouw alweer weg.

In de enveloppe zit een kaartje met als enige woorden: "Het was inderdaad een zeer wijs besluit. Blijf geloven in de magie. Vincent."

Kristel G. Clément